

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา
2. เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดสูง ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา
3. เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดต่ำ ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทที่ 1 ตัวอย่างประชากรครู ได้แก่ 1) ตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาซึ่งเป็นอาสาสมัครจากหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา (United States Peace Corps) ซึ่งทำการช่วยสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ซึ่งมีจำนวนมากกว่าภาคอื่น ๆ คือ มีจำนวนทั้งสิ้น 23 คน 2) ตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวกับประชากรครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาโดยสุ่มมาโรงละ 1 คน ด้วยการสุ่มอย่างง่าย ประเภทที่ 2 ตัวอย่างประชากรนักเรียน ได้แก่

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 43 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง นำแบบสอบวัดความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดไปทดสอบนักเรียนทั้ง 43 คน แล้วแบ่งกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 50% กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมากลุ่มละ 4 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย รวมเป็นตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งหมด 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท ประเภทที่ 1 คือ แบบสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด 3 ฉบับ โดยปรับปรุงจากแบบสอบทักษะการพูดตามแนวของ The Upsher Oral Communication Test ของ จอห์น เอ ฮัฟเชอร์ (John A. Upsher อ้างถึงใน John W. Oller 1979 : 317-318) และของ รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ และของ เรอเน เอส ดิสซิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1977 : 151-157) ซึ่งเป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดในระดับขั้นพฤติกรรม การพูดในชั้นที่ 4 คือ ขั้นการสื่อสาร (Communication) เท่านั้น ประเภทที่ 2 คือ แบบฟอร์มการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด 2 ฉบับ คือ ฉบับภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ซึ่งปรับปรุงมาจากวิธีการตรวจให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่าความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารตามแบบของ The Preliminary English Test Marking Scales ของ The University of Cambridge Local Examinations Syndicate (The University of Cambridge 1988 : 25-67) และเกณฑ์ในการประเมินผลการพูดของ The Associated Examining Board Test in English for Educational Purposes (The Associated Examining Board Test อ้างถึงใน Cyril J. Weir 1990:147-149) โดยผู้วิจัยได้นำเครื่องมือทั้ง 2 ประเภทนี้ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความแม่นยำตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องทางภาษา หลังจากปรับปรุงเครื่องมือแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ จำนวน 4 คน เพื่อปรับปรุงการกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมในการทดสอบของแบบสอบแต่ละชุด ปรับปรุงความชัดเจนในการสื่อความหมายของรูปภาพในแบบสอบ และเพื่อวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินผล 2 คน โดยได้ค่า

ความเที่ยงในการประเมินผลของผู้ประเมินผล 2 คน เท่ากับ 0.96837

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำเครื่องมือที่ปรับปรุงขึ้นไปใช้ทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนตามระดับคะแนนออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ทำการสุ่มอย่างง่ายให้ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรมา กลุ่มละ 4 คน แล้วให้นักเรียนทั้ง 8 คน พุดหัวข้อเรื่องเดียวกัน คือ " Which tourism area in Thailand is the most famous place for the foreigners ? " ใช้เวลาในการพูดคนละไม่เกิน 5 นาที โดยผู้วิจัยทำการบันทึกวีดิทัศน์การพูดของนักเรียนทั้ง 8 คนนี้ไว้ จากนั้นนำวีดิทัศน์ที่ได้ทำการบันทึกการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไว้แล้วนี้ ไปให้ทั้งกลุ่มตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา และกลุ่มตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพื่อทำการประเมินผลโดยใช้แบบประเมินผลที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น นำผลที่ได้จากการประเมินผลเหล่านี้มาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบคะแนนจากการประเมินผลของครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษากับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยเปรียบเทียบคะแนนรวมขององค์ประกอบ 5 ด้านของทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และเปรียบเทียบคะแนนจากองค์ประกอบแต่ละด้านของทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ด้วยการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าที่ (t-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย เรื่อง " การเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษา " นั้น สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ

1. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รวมทั้ง 8 คน ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นไม่แตกต่างกัน ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยได้ค่าที เป็น 1.95 แต่เมื่อพิจารณาในองค์ประกอบย่อยแล้วจะเห็นว่าการประเมินผลของทั้งสองกลุ่มนั้นแตกต่างกันใน 2 ด้านคือ ด้านคำศัพท์ และด้านความ

คล่องแคล่ว โดยได้ค่าที่เป็น 2.06 และ 2.32 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าค่าที่จากตารางที่ระดับชั้นความเป็นอิสระ $n_1 + n_2 - 2 = 44$ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 คือ 2.021

2. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดสูงระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษานั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยได้ค่าที่เป็น 2.41 ซึ่งเมื่อพิจารณาในองค์ประกอบย่อยแล้วจะเห็นว่าการประเมินผลของทั้งสองกลุ่มนั้นจะแตกต่างกันใน 3 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว โดยได้ค่าที่เป็น 2.35, 2.24 และ 2.56 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าค่าที่จากตารางที่ระดับชั้นความเป็นอิสระ $n_1 + n_2 - 2 = 44$ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 คือ 2.021

3. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดต่ำระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษานั้นไม่แตกต่างกัน ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยได้ค่าที่เป็น 1.22 ซึ่งต่ำกว่าค่าที่จากตารางที่ระดับชั้นความเป็นอิสระ $n_1 + n_2 - 2 = 44$ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 คือ 2.021 และเมื่อพิจารณาในองค์ประกอบย่อยแล้วจะเห็นว่าการประเมินผลของทั้งสองกลุ่มนั้นไม่แตกต่างกันในด้านใดเลย

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่เป็นการมองภาพรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 คน โดยไม่แยกเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาในการสื่อสารด้านการพูดสูงและต่ำนั้น ผลการวิจัย พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการประเมินผลโดยภาพรวมของความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ แม้เมื่อพิจารณาในองค์ประกอบย่อยแล้ว จะเห็นว่าการประเมินผลของครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษานั้น แตกต่างกัน ในด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว

ก็ตาม โดยผลการวิจัยที่ได้นี้ สอดคล้องกับผลการวิจัย ของ วิคกี เบรย์ แกลโลเวย์ (Vicki Bray Galloway 1979 : 7255A-7256A) และผลการวิจัยของ เจอร์ราด ลุยส์ เออร์วิน (Gerard Lewis Ervin 1977 : 6579-A) ที่พบว่าเมื่อคำนวณโดย หลักการทางสถิติแล้วการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาที่สองระหว่าง ผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยของ วิคกี เบรย์ แกลโลเวย์ ยังชี้ให้เห็นข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า แม้จะไม่มี ความแตกต่างกันในการประเมินผลโดย การคำนวณค่าทางสถิติ แต่ผู้ประเมินผลที่เป็นเจ้าของภาษานั้น จะตัดสินการพูดในแง่ของข้อมูล และเนื้อหาที่นักเรียนนำเสนอ ในขณะที่ผู้ประเมินผลที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นจะเน้นการประเมิน ผลไปที่ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา หรือระดับผลสัมฤทธิ์ของความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งก็ สอดคล้องกับผลการวิจัยนี้ ที่พบว่า ไม่ว่าจะเป็นการประเมินผลนักเรียนทั้งหมด การประเมินผล นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาในการสื่อสารด้านการพูดสูงหรือต่ำ ในการให้คะแนนเรียง ลำดับจากสูงไปหาต่ำของกลุ่มผู้ประเมินผลที่เป็นเจ้าของภาษานั้น จะให้คะแนนองค์ประกอบด้าน ผลสัมฤทธิ์ในงานที่ทำสูงที่สุด รองลงมาคือความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา ในขณะที่ผู้ ประเมินผลที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น ให้คะแนนด้านความถูกต้องทางโครงสร้างภาษาสูงสุด และ คะแนนด้านผลสัมฤทธิ์ในงานที่ทำรองลงมา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนในประเทศไทย นั้นไม่ได้เน้นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารโดยแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มุ่งเน้นการเตรียมนักเรียนเพื่อสอบเข้ามหา วิทยาลัย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ทางภาษา มากกว่าการนำภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ดังผลการวิจัยของ ศิริพร ฉันทานนท์ (2532 : 116) เกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของพฤติกรรมการสอนของครู ที่พบว่า โดยเฉลี่ยครู ไม่ได้สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อันอาจเป็นผลให้การประเมินผลซึ่งเป็นองค์ ประกอบหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน ไม่ได้รับการเน้นตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแล้วนั้น ครูสอน ภาษาอังกฤษน่าจะเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นในการมุ่งเน้นการสอนไวยากรณ์มากนัก สิ่งที่ควร เน้นคือ ความสามารถในการนำภาษาไปใช้ได้จริงอย่างเหมาะสมในชีวิตประจำวันของนักเรียน ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ จงกลณี มิมงคล (2534 : 61) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับ การสอนด้วยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริม กับนักเรียนที่ได้รับ

การสอนด้วยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ไม่มีไวยากรณ์เสริมนั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการพูดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความรู้ทางด้านไวยากรณ์นั้น ไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารเท่าใดนัก

จากการสังเกตของผู้วิจัยในการประเมินผลของครูภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่มนั้น พบว่าผู้ประเมินผลบางคนที่ เป็นครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น มักจะทำการประเมินผลเสร็จสิ้นก่อนผู้ประเมินผลที่เป็นเจ้าของภาษา และจะใช้เวลาในการอ่านและทำความเข้าใจกับความหมายของแต่ละคำระดับคะแนนน้อยกว่าครูที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการสังเกตของ วิกกี เบรย์ แกลโลเวย์ อ้างถึงใน จีนเน็ต ลุดวิก (Jeannette Ludwig 1982 : 280) ที่พบว่า ครูซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น จะไม่ค่อยรู้สึกเชื่อถือต่อการใช้ภาษาท่าทาง (Paralanguage) ส่วนใหญ่จะก้มหน้าก้มตาทำการประเมินผลโดยไม่สนใจดูการนำเสนอของนักเรียนในวิธีที่ควร และมักจะทำการประเมินผลเสร็จสิ้นก่อนที่นักเรียนจะพูดจบ ดังนั้นอาจเป็นสาเหตุให้การประเมินผลของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเน้นการให้คะแนนในภาพรวมของความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูดของนักเรียน มากกว่าจะให้คะแนนอย่างละเอียดตามความหมายของคำคะแนนแต่ละระดับที่แสดงไว้ในแบบประเมินผล ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ วิกกี เบรย์ แกลโลเวย์ (Vicki Bray Galloway 1980 : 428-433) และผลการวิจัยของ เค็นเน็ธ ชาสเทน (Kenneth Chastain 1980 : 210-214) ที่พบว่าในการประเมินผลของผู้ที่เป็นเจ้าของภาษานั้นมักจะคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้คำหนึ่งของผู้เรียนมากกว่ารูปแบบของคำ นั้น และข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงที่สุดในความคิดเห็นของผู้ประเมินผลที่เป็นเจ้าของภาษาส่วนใหญ่ก็คือ ข้อผิดพลาดที่ทำให้ข้อมูลข่าวสารที่นำเสนอไปนั้น ไม่สามารถเข้าใจได้

2. จากผลการวิจัยในการเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดสูง ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษา พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างขององค์ประกอบในด้านเพศ อายุ ประสบการณ์ในการสอนวุฒิทางการศึกษาของผู้ประเมินผล ซึ่งเป็นตัวแปรที่จะก่อให้เกิดความแตกต่างในการประเมินผลได้ ดังที่ จอฟ บรินเลย์ (Geoff Brindley 1991:152) ได้ให้ความเห็นว่า ผู้พูด

เจ้าของภาษาที่ไม่ใช่ครู ครูและนักเรียนเองนั้น ถ้าพิจารณาในด้านความแตกต่างของภูมิหลัง ประสบการณ์ และความคาดหวังแล้วนั้นจะมีความเข้าใจในธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา และการสื่อสารที่แตกต่างกัน และพวกเขาาก็จะมีเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน มุ่งประเด็นความสนใจไปยังรูปแบบขององค์ประกอบทางภาษาที่แตกต่างกัน ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เจอร์ราร์ด ลุยส์ เออร์วิน (Gerard Lewis Ervin 1977 : 6579 - A) ที่พบว่า นักเรียนที่ถูกจัดอันดับคะแนนตามคะแนนการทดสอบการพูดสูงนั้นจะเป็น ผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารจากการประเมินผลของครูที่เป็นเจ้าของภาษา และไม่ใช่เจ้าของภาษาสูงกว่านักเรียนที่มีคะแนนอยู่ในอันดับต่ำ และครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นจะมีความรอบคอบในการประเมินผลนักเรียนที่มีระดับความสามารถสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความเด่นชัดในการแสดงพฤติกรรมทางคำพูด ในการออกเสียง ปริมาณของคำศัพท์ที่ใช้ ความคล่องแคล่วในการพูด ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษา ตลอดจนความสามารถในการสื่อความหมายตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ของนักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาในการสื่อสารด้านการพูดสูง ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า ดังผลการวิจัยของ เกศสุดา รัชฎา-วิเศษฐกุล (2529 : 78) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูง มีวิธีการต่าง ๆ ในการสื่อความหมายดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการพูดต่ำนั้นก็จะแสดงข้อผิดพลาดในการใช้คำพูดนั้นมาก และเมื่อถูกแก้ไขบ่อยๆ ในชั้นเรียนก็อาจทำให้รู้สึกกังวลใจต่อการสร้างความพยายามในการสื่อสาร และอาจตัดสินใจว่าชั้นเรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่สร้างคามหวังให้แก่ตนเองเลย ในขณะที่นักเรียนที่มีความสามารถสูงนั้น แม้การพูดจะมีข้อผิดพลาดทางภาษามากแต่ก็จะมีรู้สึกว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของตนเองนั้นยังไม่เพียงพอ (Linda Gaylord Piazza 1980 : 424) ทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คาเรน เอ มัลเลน (Karen A. Mullen อ้างถึงใน John W. Oller and Kyle Perkins 1980 : 91-101) ที่พบว่า การให้คะแนนความสามารถทางการพูดของผู้ประเมินผลคนหนึ่งจะแตกต่างจากคนอื่นๆ และในการจับคู่ในการประเมินผลก็แสดงให้เห็นว่าการประเมินผลของคู่หนึ่งๆก็จะแตกต่างจากคู่อื่นๆ โดยคาเรนได้เสนอแนะว่า การประเมินผลที่นักเรียนควรใช้ผู้ประเมินผลมากกว่า 1 คน และจากผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นอีกว่า การให้คะแนนของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นสูงกว่าครูที่เป็นเจ้าของภาษาในทุกๆ องค์ประกอบ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ครูที่ไม่ใช่เจ้า

ของภาษาชาวไทยนั้นมีความคุ้นเคยกับนักเรียนของคุณ และเข้าใจสภาพแวดล้อมต่างๆทางการศึกษาได้ดีกว่าครูที่เป็นเจ้าของภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มิได้ศึกษามาโดยตรงทางด้านการศึกษา เช่นอาสาสมัครบางคนจากหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา ทำให้การตั้งความคาดหวังในความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาชาวไทยนั้น ไม่สูงจนเกินไปนัก เพราะภูมิหลังทางการศึกษาและประสบการณ์ในการสอนนั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการประเมินผลของผู้ประเมินผลนอกเหนือไปจาก เพศ อายุ และอาชีพ (Margareta Olsson 1973:153-60, Robert L. Polizer 1978 : 257, Kathleen Ensz 1976 : 24)

3. จากผลการวิจัยในการเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะพิจารณาในด้านรวมหรือในองค์ประกอบย่อย ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดด้านนั้น ก็ย่อมจะมีความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อสารตัวด้วย ดังผลการวิจัยของ เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2529 : 78) ที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น จึงทำให้การมองภาพรวมของความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดของทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของทั้ง วิกกี เบร์รี่ แกลโลเวย์ (1977 : 7255A-7256A) และ เจอร์ราด ลุยส์ เออร์วิน (1977 : 6579-A) โดย เออร์วิน ยังได้กล่าวถึงผลการวิจัยเพิ่มเติมอีกว่า ผู้ประเมินผลที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น จะเป็นกลุ่มที่ยอมรับการสื่อสารของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาในการสื่อสารต่ำได้มากที่สุด เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีความอดทนต่อการดูพฤติกรรมทางการพูดของนักเรียน และยังมีทักษะในการตีความที่ดี ซึ่งผลการวิจัยนี้ ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ แกลโลเวย์ ที่พบว่า ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นจะมีปฏิกริยาในทางลบต่อความ เชื่องช้าในการพูดของนักเรียนมากกว่าครูที่เป็นเจ้าของภาษา ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการมุ่งเน้นการประเมินผลไปที่ความถูกต้องทางภาษา มากกว่าการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์และหน้าที่ทางภาษา โดยที่ตัวครูผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น อาจยังไม่เข้าใจและมีความรู้ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งการวัดและ

การประเมินผลที่ตีพิมพ์ ผลการวิจัยของ วสันต์ วันสหเวทวิสิฐ (2530 : 93) ที่พบว่า ครูผู้สอนมีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยทุกด้าน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนยังมีบทบาทในระดับมากในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านต่างๆ ดังนี้ คือ ด้านหลักสูตร ด้านการเตรียมการสอน ด้านการดำเนินการสอน และด้านการวัดและการประเมินผล ซึ่งได้แก่ การสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้วัดความสามารถในการฟังและการพูด และการวิเคราะห์ข้อสอบ

จากผลการวิจัยดังกล่าว แม้จะพบว่าการประเมินผลของครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นสรุปแล้วไม่แตกต่างกัน แต่จะเห็นได้ว่ายังคงมีความแตกต่างของจุดเน้นในการประเมินผล โดยที่ครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษานั้นแม้จะให้คะแนนโดยเฉลี่ยแล้วต่ำกว่าครูภาษาไทย ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากความไม่คุ้นเคยกับระบบการเรียนการสอนในประเทศไทย และไม่เข้าใจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยสักเท่าไร แต่ก็มีจุดเน้นในการประเมินผลทางภาษาซึ่งมุ่งไปที่ความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ แสดงว่าครูภาษาอังกฤษผู้ที่เป็นเจ้าของภาษานั้นมีความเข้าใจในหลักการการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารที่แท้จริง ทำให้การประเมินผลความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดโดยครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษานั้นเหมาะสมและสอดคล้องกับแนวการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร จึงน่าจะมีการส่งเสริมให้นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาได้มีโอกาส ในการฝึกฝนและเรียนรู้กับครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาให้มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนั้นบรรลุผลตามแนวการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังผลการวิจัยต่างๆที่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของประสิทธิภาพในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาที่ต่ำกว่าครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เช่น ผลการวิจัยของ สิทธิชัย ฮาดานิติ (2517 : 61) ที่พบว่า การสอนออกเสียงทาบหลังสองเสียงด้วยครูเจ้าของภาษาได้ผลดีกว่าการสอนด้วยครูไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กุลชาติ โยสีดา (2529 : 78) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กระทำการฟัง-พูด โดยครูใช้รูปภาพที่มีสีสันสวยงามหรือใช้เทปบันทึกเสียงที่เป็นเสียงเจ้าของภาษาจริงช่วยให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนและทำกิจกรรมฝึกสนทนาได้ตอบอย่างมาก และนักเรียนพยายามที่จะเลียนแบบ "น้ำเสียง" ของเจ้าของภาษาให้ใกล้เคียงที่สุด ซึ่งเป็นการฝึกทั้งการเน้นเสียง ระดับเสียง และลักษณะ

ทำที่สไลในการพูดไปในตัวพร้อมๆกัน ส่วนผลการวิจัยของ ทิทยา ถิ่นไพศาล (2532 : 90) นั้นก็พบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนทุกวิชานั้น มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สูงกว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ และนักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนทุกวิชานั้น มีเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษด้วย และผลการวิจัยของ เกษณี มณีรัตน์ (2534 : 96-98) ที่พบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนนั้นสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารทั้งโดยการใช้คำพูดและโดยการใช้คำพูดได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โดยสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและพูดด้วยสำเนียงการพูดแบบเจ้าของภาษา ซึ่งอาจเป็นผลมาจาก การที่นักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีโอกาสได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษกับครูผู้สอนที่เป็นชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนของมิชชันนารีที่เจ้าของหรือผู้บริหารโรงเรียนจ้างมา เพื่อสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนทั้งในและนอกชั้นเรียนนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลของครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา และไม่ใช่เจ้าของภาษา ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมความก้าวหน้าในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดหาครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามาช่วยทำการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในการที่จะได้รับประสบการณ์ตรงในการเรียนภาษา โดยสามารถฝึกการใช้ภาษากับผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาจริง ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ความรู้ทางภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางด้านสังคมภาษาศาสตร์ที่ดีกว่า และมีการฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องกว่า

1.2 สนับสนุนให้ครูภาษาอังกฤษได้มีการศึกษาอบรม ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อให้ครูภาษาอังกฤษ

ได้เพิ่มพูนความรู้และทักษะทางภาษาให้มากขึ้น รวมทั้งจะได้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและติดตามข้อมูลข่าวสารที่เป็นความรู้ใหม่อยู่เสมอ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการสอนของตน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาอังกฤษ

2.1 ควรติดตามข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ ทางด้านการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน และเพื่อปรับปรุงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดตามแนวทางการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสม และมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการทราบถึงความรู้พื้นฐาน และพฤติกรรมทางการพูดของนักเรียนซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนได้ ตามแนวทางการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

2.2 ในการตั้งเกณฑ์การประเมินผลทักษะใด ๆ ก็ตาม ครูสอนภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงระดับความสามารถของนักเรียนโดยรวม ซึ่งมีสภาพแวดล้อมทางการศึกษา สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบได้ ทั้งนี้ครูผู้สอนก็ควรเข้าใจสภาพปัญหาของการเรียนการสอนในประเทศไทยดีเพียงพอด้วย

2.3 ในการทำการประเมินผลใด ๆ ก็ตาม ครูภาษาอังกฤษควรมุ่งศึกษาคำชี้แจงในการใช้เครื่องมือ และความหมายของค่าระดับคะแนนแต่ละระดับให้เข้าใจอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้งทุกครั้งก่อนการประเมินผล ทั้งนี้เพื่อความสะดวกรวดเร็วและแม่นยำในการตัดสินใจเลือกค่าคะแนน และเพื่อป้องกันความผิดพลาดในการเลือกค่าคะแนนซึ่งอาจเกิดขึ้นขณะที่ทำการประเมินผล

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการศึกษาวิจัยในแง่อื่นๆ อีกต่อไป เช่น เปรียบเทียบการประเมินผลระหว่างครูภาษาอังกฤษกับผู้ที่ไม่ใช่ครู หรือครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลกับครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชน เป็นต้น

3.2 ในการทำการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปซึ่งต้องงใช้วิธีการบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนลงในวิดิทัศน์นั้น ควรทำการบันทึกคำชี้แจงในการใช้เครื่องมือและความหมายของค่าระดับคะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในวิดิทัศน์ก่อนทำการบันทึกการพูดของนักเรียนด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็น

การบังคับและเน้นให้ผู้ประเมินผลทุกคนอ่าน และทำความเข้าใจกับคำชี้แจง และความหมาย
ของคำระดับคะแนนเหล่านั้นให้เข้าใจชัดเจนและแจ่มแจ้งเสียก่อน เพื่อป้องกันปัญหาอันอาจเกิด
ขึ้นได้จากการศึกษาคำชี้แจง และความหมายของคำระดับคะแนนอย่างไม่ละเอียดของผู้
ประเมินผล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย